

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3343/2019
04.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., против туженог ЈП ЗИГ НОВИ САД у ликвидацији из Новог Сада и Града Новог Сада, које заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Града Новог Сада изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3628/18 од 09.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог Града Новог Сада изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3628/18 од 09.05.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог Града Новог Сада изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3628/18 од 09.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 43/17 од 31.05.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани су тужени да солидарно исплате накнаду за фактичку експропријацију парц.бр. .../... уписане у ЛН бр. ... КО ..., тужиоцу АА у износу од 2.013.817,92 динара, а тужиоцу ББ у износу од 3.886.197,12 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и да тужиоцима солидарно исплате износ од 762.725,00 динара на име трошкова поступка, са законском затезном каматом од извршности до исплате, а одбијен је захтев за камату на трошкове поступка од пресуђења до извршности.

Допунском пресудом Вишег суда у Новом Саду П 43/17 од 18.02.2019. године, усвојен је захтев за утврђење да је тужени Град Нови Сад стекао јавну својину на парц.бр. .../... уписаној у ЛН бр. ... КО ..., те је овлашћен да се упише у јавне књиге што су тужиоци дужни да признају и трпе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3628/18 од 09.05.2019. године, првостепена пресуда је потврђена у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и у делу којим је одлучено о трошковима поступка, у односу на туженог Град

Нови Сад, а преиначена је у односу на туженог ЈП ЗИГ НОВИ САД у ликвидацији, тако што је тужбени захтев у односу на тог туженог одбијен као неоснован и обавезани су тужиоци да том туженом на име трошкова поступка исплате износ од 106.875,00 динара, као и да му на име трошкова жалбеног поступка исплате износ од 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Град Нови Сад је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, при том указујући на судску праксу од које сматра да је одступљено, што у суштини представља предлог да се примени члан 404. ЗПП, због уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог Града Новог Сада као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

У конкретном случају, правноснажно је одлучено о исплати накнада за парцелу која је због проширења пута – уличне саобраћајнице, средишњим делом захваћена асфалтираном површином пута на којем се одвија саобраћај, а тако да је и у преосталом делу непогодна за коришћење, што уз чињенице да је обухваћена Планом детаљне регулације и Планом генералне регулације као парцела намењена за јавну површину, којој је намени и приведена, а да претходно није донета одлука о изузимању парцела од тужилаца као уписаних сувласника, односно без спроведеног поступка експропријације и давања одговарајуће накнаде за земљиште чијег су коришћења трајно лишени, представља упориште за оцену да је тужени Град Нови Сад, стекавши јавну својину на предметној парцели правноснажном допунском пресудом првостепеног суда, у обавези да тужиоцима као сувласницима исплати накнаду у висини тржишне вредности непокретности, утврђеној на основу налаза и мишљења вештака.

Правно питање новчане накнаде власнику односно сувласнику непокретности лишеног праве својине у јавном интересу, без спроведеног законом прописаног поступка, као и питање начина остваривања правне заштите, разрешена су у судској пракси. Судску праксу не чини једна одлука другостепеног суда, нити решење ревизијског суда. Судску праксу чине само правноснажне одлуке по истоветним правним питањима која се јављају у примени права у истој или сличној чињеничној ситуацији.

Имајући у виду утврђене околности конкретног случаја и примењени правни став којим се не одступа од постојеће судске праксе, Врховни касациони суд је оценио није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. У образложењима побијаних пресуда изнети су правни разлози на којима су засноване у одговарајућој примени материјалног права, тако да не постоји ни потреба за новим тумачењем права. Из навода ревизије не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана.

Имајући у виду изнето, овај суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 2. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу члана 210 ЗПП, већ су тужиоци обични супарничари. У погледу вредности предмета спора износи накнада се не сабирају, већ је за оцену о дозвољености ревизије меродавна вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког тужиоца понаособ.

Тужба је поднета 22.09.2014. године, а преиначена је у делу тужбеног захтева тужиоца ББ дана 23.06.2016. године. Вредност предмета спора побијаног дела у односу на тужиоца АА је износ од 2.013.317,92 динара, што је на дан подношења тужбе противвредност износа од 17.014,26 евра (1 евро=118,3312 динара), а у односу на тужиоца ББ је износ од 3.886.197,12 динара, што је дан преиначења тужбе противвредност износа од 31.426,14 евра (1 евро=123,6613).

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде за сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог Града Новог Сада недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић